

Trâu Già Gặm Cỏ Non

Phan Nhật Bắc

Chuyến bay Air Việt Nam đảo cánh quanh Thành Phố Sài Gòn giờ đã mất tên, Ông Tấn lần đầu về VN vừa hồi hộp vừa lo sợ, vì ông đã bỏ chạy từ cuối tháng 4 năm 1975, bên dưới Phi trường những ụ cho các Phi cơ Quân sự trốn Pháo kích vẫn còn, chẳng thay đổi gì mấy sau vài chục năm, ông ra đi khi mái tóc còn xanh bây giờ ông trở về mái tóc đã đổi màu được nhuộm lại cho phong độ, tiếng người Phi công vang lên trên loa trong lòng chiếc Phi cơ, báo cho biết là đã đến nước CHXHCN VN

Hành lý của ông chỉ là một cái Vali vừa, vài món quà cho người tình nhỏ nhỏ, tiền là chính nó nói

-Anh Tấn ơi Việt Nam bây giờ cái gì cũng có. Anh đem Đô về là em vui rồi, mua cho em mấy chai nước Hoa xịn Chanel 5 là được rồi.

Ra khỏi cái cổng Hải quan những khuôn mặt Bắc kỳ lạnh lùng như những tên Cai tù mà ông nghe nói, nó cứ cầm cái Passport của ông soi mới rồi hỏi

-Thế là lần đầu anh về hả? sao chậm thế cho chúng em chút tiền bồi dưỡng, ông Tấn đờ người chẳng biết tiền bồi dưỡng là tiền gì, thì phía sau có tiếng người dục

-Chó chút cháo đi 10 đô là xong

Ông Tấn móc vội 10 Dollars ông đã chuẩn bị, đưa cho hắn

-Sao ít thế thêm đi tên Bắc Kỳ Hải quan mè nheo

Ông Tấn phải lòi thêm 10 Dollars nữa mới yên, ra khỏi khu vực Hải quan ông thờ phào chửi thảm-Mẹ tụi này nó làm tiền dữ quá, bên ngoài hơi nóng tạt vào mặt ông, mùi khói xe tiếng còi làm ông chóng mặt, điếc cả tai ông như con cá nước ngọt bỏ vào nước mặn, thì có mấy người nhào đến kéo ông

-Đi Taxi đi ông, để đâu Cháu chờ

-Không tui có người nhà đón, ông Tấn gì chặt cái Vali sợ bị giật mất ghê quá họ níu kéo ông như con nọ.

Ông Tấn dáo dác nhìn ra hướng cổng phi trường, tay cầm tấm hình con bé vừa mới quen khoảng 6 tháng trên mạng. Tuổi nó cỡ khoảng cháu gái của ông, hoàn cảnh rất bi đát. Nào Mẹ bị bệnh tim, Cha thì chết vì tai nạn từ khi nó còn nhỏ... một vở kịch thật hoàn hảo giăng ra chờ ông Tấn già còn yêu nhi đồng. Bao nhiêu năm sống trong gọng kìm kẹp của mẹ vợ có bí danh La sát, ông hầu như mất cả tự do. Một lần, ông và mấy thằng bạn nhậu với nhau, đến lúc rượu vào lời ra, ông bèn đổ mấy thằng già dịch một câu đố- chính câu đố này biến đổi đời ông:

-Tao đổ tụi mày con gì ăn ít nói nhiều, mau già mà lại lâu chết? Mấy ông bạn già đang dăm chiêu tìm câu trả lời thì bà vợ từ phía sau dần tỏ xí quách xuống giữa cái bàn cái rằm: - Là con vợ, là con này là hiểu chưa? Cả bàn nhậu rã đám. Ông gầm lên như con sư tử già rụng hết lông, giáng cho bà vợ một cú tát nảy lửa.

Bà ôm mặt ngạc nhiên: -Ồi giờ đất ơi thế này là thế nào? (Bà vốn người Bắc di cư nói N thành L). Ngày xưa bà chỉ nghe Phong trào Phụ nữ vùng lên do bà Luật sư Ngô Bá Thành um tởm trên Báo chứ làm gì có phong trào đàn ông vùng lên. Không ngờ thằng chồng ngờ nghệch của mình mấy chục năm hôm nay dám trở chứng vùng lên đánh mình.

Rồi bà rống lên bằng tiếng Anh: hiếp... hiếp... (help... help...), nửa nạc nửa mỡ, vậy mà bà người Greek hàng xóm cũng hiểu ra. lật đật gọi Cảnh Sát vì hàng xóm với nhau, đây là xứ Úc đánh đàn bà hồng có được

Năm phút sau Cảnh sát Úc đến, chuyện gì chớ chuyện đánh đàn bà tụi Cảnh sát Úc nó nhanh lắm, không như bị cướp tụi nó nhờn như đến nửa tiếng mới đến vì sợ bị ăn đạn. Vừa đến thấy bà tay cầm đôi guốc dính đầy máu vì vừa đánh ông chồng vừa la làng; tụi nó không cần biết ai phải ai quấy bắt ông chồng quăng vô xe thùng Cảnh sát rồi hạ hồi phân giải.

Bà bù lu bù loa nhưng nước mắt ráo hoảnh: He hit me, he hit me... (ổng đánh tôi, ổng đánh tôi...), rồi bí quá chen luôn mấy câu tiếng Việt cho khỏi suy nghĩ lồi thối! Bà Cảnh sát Úc gật đầu lia lịa...

Như một thước phim quay chậm, ông Tấn nhớ lại quãng đời từ khi dẫn Phượng, người yêu chạy từ Pleiku xuống Tuy Hoà theo đoàn đi tản trên liên Tỉnh lộ 7B năm 1975. Ông là một Sĩ quan bàn giấy nên rất sợ khi nghe tiếng bom rít trên đầu, 2 chiếc A37 quần vũ vừa thả bom vừa nã đạn xuống đồng, cảnh đoàn người hoảng loạn chạy xuống con suối cạn núp... Đất Trời như vỡ vụn ra từng mảnh. Ông và Phượng mới quen không lâu, cô chịu theo ông đến góc bể chân trời, bỏ cha mẹ ở lại Pleiku, chẳng lẽ đành chịu kẹt nơi này sống chết không biết ra sao? Bom vừa dứt thì Biệt động quân tấn công lên đồi, ông Tấn ngồi dậy lôi Phượng chạy tiếp. Đến cầu sông Ba chờ qua sông thì bạn gái ông đối lả người.

Ông đành dừng lại: -Em ngồi đây, anh đi tìm gạo sấy hay thứ gì ăn đỡ. Dẫn đo một hồi rồi ông lấy dây Thẻ bài lính của mình tròng vào cổ Phượng:

-Em giữ cái này, có Tên họ và số quân của anh, nếu có gì thì tìm về Nha Trang mình gặp lại. Còn không... biết đâu anh với em đã có con với nhau, hãy giữ lấy sau này Cha con còn tìm nhau. Diu Phượng ngồi xuống bìa rừng, ông đi ngược về phía sau, gặp toán lính từ trong rừng đi ra có người bạn cùng khoá cho ông ba túi gạo sấy. Ông vội vã trở lại cây cầu thì bị Pháo Bắc quân dội xuống ông nhào xuống cái hồ bom đầy người núp khi tiếng Pháo vừa dứt ông lo ngại bò lên chạy nhanh về phía chiếc cầu đã gãy.

Phượng đã biến mất tăm hơi. Ông hốt hoảng đi tìm nhưng không thấy. chung quanh toàn người bị thương và chết ông cố gắng nhận diện có Phượng trong đó không; nhưng không. Sau đó ông chạy tiếp ông đã chạy từ Pleiku đến Nha Trang, lên xà lan ra Phú Quốc rồi đi một mạch đến Guam. Ông bật tin Phượng từ đó.

Nỗi đau đốn thất vọng tràn trề, ông xin đi Úc vì có bà con tại đây. Ông gặp một người chung cảnh ngộ, quen rồi lấy nhau, chính là bà La sát vợ ông. Trong nỗi buồn ly hương nơi đất khách, ông lấy vợ đại nhưng trái tim của ông đã có người ngự trị. Mỗi khi nhớ đến Phượng, nước mắt ông nhạt nhoà. Cuộc đời ông bị trôi bởi bàn tay của bà vợ này, lúc mới quen nhau bà ngọt ngào chiều ông tới bến, nhưng khi có một thằng Cu ra đời thì bà xiết ông như giọng kèm chẳng cựa quậy

gì được. Đôi khi bà cũng nhả thắng cho ông nhậu nhẹt bù khú với bạn bè với điều kiện là không nói chuyện gái gú, mà mấy ông bạn của ông ông nào cũng lính chiến ngày xưa, không nói chuyện gái thì mất hứng.

Cứ thậm thà thậm thụt, biết chỗ nào có em út mới là thì thăm với nhau; một hôm bà nghe được chửi một trận trước mặt bạn bè:

-Tôi lói cho ông biết, banh nỏ tai ra mà nghe lày. Con lào bốn vú hai nồn thì ông đi kiếm, còn con lào hai vú một nồn thì tôi đây cũng có tại sao thế hả?

Bàn nhậu nhanh chóng tan rã, bạn bè ông biến mất, ông cô đơn vì chẳng ai dám đến nhà. Thời gian sau, trong nước mở cửa cho Việt kiều về thăm làm ăn. Quê hương là chùm khế ngọt, những ông bạn chống Cộng to mồm nhất lần lượt lêng phéng kéo về Việt Nam. Ông nhấp nhồm muốn về nhưng vợ càng siết chặt hầu bao, lương lãnh về giao hết, chỉ chừa vài chục đồ xăng. Chiều chiều ông ra sau vườn ngó về Quê mẹ, ruột đau chín chiều thì ít mà hậm hực thì nhiều. Sau vụ Cảnh sát đến nhà vì ông đánh vợ, cả hai ly dị và chia tài sản. Thằng con đã có gia đình nên ông chẳng có gì lo lắng, hối tiếc. Ông lên mạng làm quen với một cô gái bên Việt Nam, cô làm ông chệnh choáng men say. Và ông quyết định về Việt Nam...

- Anh Tấn...

Ông thoáng giật mình quay lại. Cô gái ông quen trên mạng xuất hiện bằng xương bằng thịt, tới nắm tay ông. Ông cười toe toét, miệng đã rộng càng rộng hơn. Trước khi về VN gặp người yêu trên mạng, ông đã Tân trang lại dung nhan, nhuộm tóc, cạo răng, tập thể dục cho phong độ. Ông Tấn mới 6 bó rưỡi (65 tuổi), nếu chịu khó tắm bổ sâm nhung, bào ngư nắm đông cô thịt dê kèm theo Viagra ông dư sức tiếp chiêu đối thủ mọi nơi mọi hoàn cảnh.

Lên xe taxi về khách sạn, ông ôm cô bé sát rạt, tên Tài xé cứ nhìn kiếng chiếu hậu hoài:

- Lái xe đi bác Tài, coi chừng đụng xe. Ông lên tiếng

Vừa vào khách sạn, ông nhào vào phòng tắm tắm gội và nuốt viên thuốc trợ lực cho cây súng đạn đã lép xong nhìn ra nói:

- Em vào tắm luôn đi

Nhìn ông già Việt kiều da thịt nhão nhoẹt Trâm đâm ra mất hứng nhưng lão chi tiền đẹp quá, bỏ uổng. Thôi mọi sự được lúc nào hay lúc đó, chỉ sợ lão Thượng mã phong thì khổ. Trâm thoát y đi vào phòng tắm...

Ông đánh ngay trận trận đầu dưới vòi nước, từng tia nước mát và tắm thân gái còn tơ là ông xung trận như trai 18, ông không ngờ một viên Viagra nó nạp đạn bắn đã thiệt ông rên hừ hự vô môi như một con hổ đói lâu ngày, con bé lúc đầu hơi ngỡ nhưng rồi ông Tấn làm nó hứng tình, đáp ứng nồng nhiệt xong trận nó nói

-Trời anh tuổi này mà còn mạnh ghê làm em lên đỉnh. Anh có dùng thuốc cường dương không vậy?

- Đâu có, anh không thích thuốc đó.

- Em sợ mấy ông già dùng thuốc rồi đứt tim trên đời cỡ thì mệt với Công an. À mà khi mình ra đường em kêu anh bằng ông Ngoại nhá cho đỡ quê đấy mà.

- Em gọi gì cũng được. Ban ngày quan lớn như cha, ban đêm quan lớn lò mò như con.

-Trời ông già văn chương dữ nghe, mà em chẳng hiểu gì ráo.

-Thì mình anh hiểu được rồi.

Ông Tấn cảm thấy thật hạnh phúc. Giờ thì con tim đã yêu trở lại. Mẹ, thà chết trên đời cỡ non còn hơn gặm cỏ già, cỏ già sao nó nhiều gai và đắng quá. Sau

bao nhiêu năm bị kèm kẹp, ông Tấn như con chim sổ lồng thoát khỏi ngục tù bay tìm chân trời cao rộng. Đêm ông nằm suy nghĩ: mấy bà Việt Nam lấy chồng Việt thì ăn hiếp thậm tệ, mà lấy chồng Ngoại thì nhu mì phục tòng tới bến. Như mấy tên Phi Luật Tân khoái con gái VN, còn nói con gái Việt Nam đại trai. Ông nghe tức tối muốn đâm vào mặt nó một cái vì dám xúc phạm đến phụ nữ VN, nhưng rồi ông nghiệm ra nó nói đúng chẳng sai chút nào. Quanh ông mấy bà VN nuôi tụi chồng Phi Luật Tân cứ cưng nó muốn gì được nấy.

Ông gục đầu than: Trời, sao thân đàn ông VN thật tội nghiệp, chắc Bụt nhà không thiêng...

Rong chơi khắp nơi, số tiền ông Tấn đem về chi nhiều quá cũng sắp cạn. Ông đề nghị về Nha Trang thăm mẹ con bé, con bé giấy nầy không chịu. Ông thấy như có điều gì bất ổn, thuyết phục mãi rồi con bé cũng đồng ý đáp máy bay về Nha Trang. Nhà con bé ở xóm Bồng trên con dốc nhỏ được xây bằng tiền của ông thoáng mát, có đầy đủ máy lạnh.

Vào nhà, một người đàn bà nửa chừng Xuân đi ra làm ông khựng lại, đôi mắt như của Phượng người ông yêu? Ông lắc đầu rồi định thần nhìn lại, Mẹ cô bé tên Trâm cười mời ông vào:

- Mời ông vào.

Nàng áp úng không biết xưng hô thế nào với ông bạn già của con gái mình. Ông này đáng tuổi cha mình- nàng đâm ra chưa xót cho cuộc đời.

Ngồi xuống ghế, ông Tấn đưa mắt nhìn quanh căn phòng trang trí gọn gàng không màu mè. Trên đầu tủ có một khung hình người đàn bà, ông dụi mắt hai ba lần rồi đứng dậy:

- Cho tôi thắp cây nhang trên bàn thờ.

Ông choáng người muốn sụm xuống khi nhìn thấy trên bàn thờ hình người đàn bà đúng là

Phượng của ông. Thấy ông loạng choạng hai mẹ con cùng chạy lại:

- Ông có sao không ?

- Không;

Ông Tấn lắc đầu ngồi xuống:

Tôi hơi chóng mặt.

Giọt nước mắt ứa ra, ông nghẹn lời nhìn người đàn bà trước mặt: có phải là con và cháu Ngoại của ông không?

Ông từ từ khơi ra với hy vọng người đàn bà không phải là con của ông. Nhưng mọi việc dần dần sáng tỏ, Phượng của ông sau 1975 vẫn còn sống và người đàn bà này là con của ông. Người đàn bà lấy ra tấm thẻ bài mà ông đưa cho Phượng với tên và số quân:

- Nè bác, cái này mẹ con để lại nói là của ba con, hai người lạc nhau lúc di tản. Trên tấm thẻ bài này tên Tân nhưng mẹ cháu nói tên là Tấn. Trước bác có đi lính không?

Trâm chen vào:

- Ông Việt kiều này tên Tấn đó mẹ.

Ông hoảng hồn nói:

- Tên thì trùng nhau, nhưng tôi không có ở Pleiku. Tôi dân vùng miệt dưới Đồng Nai. Ngày xưa cũng đi lính, nhưng ở vùng 4.

Ông Tấn chết điếng trong lòng. Ông đã ngủ với cháu Ngoại ông mà ông không biết. Dòng đời và định mệnh sao nghiệt ngã. Ông xin ra ngoài sân nằm trên chiếc ghế bố suy nghĩ miên man, bây giờ có nên thú nhận hay làm thinh? Dằn vặt mãi, ông ngủ quên lúc nào không hay. Trong cơn mê ông thấy Phượng về trách móc

ông đủ điều. Có một bàn tay để trên ngực ông, là Trâm, và ông đẩy tay nàng ra. Trâm ngạc nhiên không biết ông già này sao kỳ lạ, lúc nàng không muốn thì ông kéo vào bây giờ lại đẩy ra. Bó tay! Bộ đồ tươi mát nơi xứ biển của con bé không còn làm ông háo hức. Ông đã dày vò tấm thân của cháu ngoại ông hơn một tuần lễ mà không biết. Phải chi bà vợ của ông không dần tờ xí quách xuống bàn nhậu, ông không đánh bà ta, không ly dị thì đâu đến nỗi phạm vào tội lỗi như nhớp này. Ông vò đầu, dù thế nào đi nữa cũng phải nán lại để xem cuộc sống con cháu mình ra sao...sau hai ngày tìm hiểu, ông đau đớn nhìn đứa con gái và cháu ngoại của mình ông cứ thờ dài, nhìn con sông Cái nước đục ngầu như cuộc đời ông, đục thì ông quậy cho trong nhưng lại vướng vào hệ lụy loạn luân, ông vẫn cố đóng vai của mình vẫn ngủ với cháu trước mặt con gái của mình nó cứ thủ thủ

-Anh Tấn sao bỗng dưng anh bứt dây núng sàng dzậy? thôi uống thuốc gì đó màu xanh em thấy đó,

-À thuốc này trợ Tim, chứ không phải trợ Chim em ơi Anh hơi mệt để anh ngủ một mình đêm nay, đêm sao dài quá ông Tấn không ngủ được dậy ra cái bàn Thờ nhìn hình Phụng leo loét bên ánh đèn tù mù, ông đau lòng vô cùng bên trong Mẹ con Bé Trâm người tình Nhi đồng của ông Tấn cũng không ngủ được nàng có cảm giác rất lạ với ông Việt kiều yêu gái này, nàng nghĩ thầm

-Không lẽ ông này có dính líu gì đó với Mẹ mình, mồ hôi nàng ra như tắm nàng lo sợ vu vơ nhưng rồi mệt quá ngủ thiếp đi

Bình minh vừa ló dạng, ông Tấn vội vã ra phi trường. Ông đi như chạy. Con Trâm không biết sao ông già Việt kiều này tự dưng dở chứng đòi vô Sài Gòn sớm sau khi vét hết tiền trong túi dúi vào tay mình. Khoé mắt ông đong đầy nước mắt. Trâm nghĩ là ông buồn khi xa nàng. Còn về phần ông Tấn, sau hai ngày nán lại, ông biết Phụng không lấy chồng, vẫn chung thủy với ông. Và nàng đã mất từ lâu vì một cơn bạo bệnh.

Lòng ông đau đớn vô cùng. Ông đi một mình không cho Trâm theo.

****

Tôi đến thăm ông bạn già, tại một nơi cách xa thành phố Melbourne khoảng 100 cây số, nghe ông kể lại câu chuyện đau lòng. Sau khi từ VN về, ông gom hết tiền hưu một nửa gửi về VN giúp con gái và cháu ngoại; số còn lại ông cúng hết vào ngôi Chùa Tây tạng ở Bendigo rồi xin xuất gia Tu hành. Ông giờ trở thành Nhà sư pháp hiệu Nhật Quang, ở một mình phía sau hậu liêu của ngôi Chùa... Đòi ông không cũng hoàn không, nếu còn chẳng là nỗi dằn vặt của lương tâm vì Ông đã về VN gặm cỏ non lại đúng ngay cháu ngoại của mình.

Nỗi ân hận này chỉ riêng mình ông và tôi biết. Rồi ông vào Chánh điện thắp hương và đánh ba tiếng chuông, nhìn lên khuôn mặt Từ bi của Đấng Thế tôn lòng ông dịu lại. Bên ngoài cảnh đồng xa tít một đàn bò đang gặm cỏ và mùa Xuân cũng sắp về...

Phan Nhật Bắc (cuối đông 2020)

www.vietnamvanhien.org

 An Lạc & Tự Chủ	VIỆT NAM VĂN HIẾN www.vietnamvanhien.info	
TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN ON LINE VỚI HƠN 10200 TÁC PHẨM		